

modtager Varer fra disse Gaarde, bliver blokeret. Det er sket overfor flere og ganske særligt overfor Købmand Kjær i Mørke, som er vant til at handle med disse Sundbønder om deres Produkter. Vi har ogsaa alle sammen læst i Aviserne om det morsomme Tilfælde — det var næsten lige til „Klods Hans“, hvis det ikke var saa alvorligt —, hvor Organisationen afsatte en kongelig Embedsmand i Nykøbing Mors. Der er kommet et Parti Frø til en Grosserer i Nykøbing Mors, og den kongelige Vejer og Maaler kommer, som det er hans Pligt, til Stede og vejer og udtager Prøver af dette Frø. Organisationen faar at vide, at Varerne er fra Kolindsund. Øjeblikkelig blokerer den den kongelige Embedsmand. Dersom han kom og vilde veje paa noget Skib, nedlagde man Arbejdet. Det Skib kunde ikke blive losset. Han maatte antage sig en Assistent, men saa vidt jeg har set, er denne Assistent ogsaa blevet blokeret — og hvor mange Assisterter han saa kan bruge i Tidens Løb, ved jeg ikke. Men Regeringen finder sig altsaa i, at en kongelig Embedsmand, der sorterer under den højtærede Erhvervsminister, behandles paa den Maade. Det er ikke godt at vide, hvor vidt Indgreb af den Art kan drives. Som sagt, alt, hvad der kommer fra disse 13 Gaarde, er pestsmittet.

Nu har denne Blokade været i to Aar og er det mest brutale Overfald, der endnu er set paa ganske sagesløse Folk. Ligesom Fagforeningerne forfølger de Medlemmer, der ikke netop følger deres Anvisninger, og slaar dem ned økonomisk, saaledes skal disse 13 Landmænd nu ruineres ved disse mægtige Organisationers Overfald, skønt den eneste Brøde, disse Folk har begaaet, er den, at de vil drive deres Ejendom som frie Mænd, saaledes som de har gjort de to første Aar, og saaledes som alle vi andre gør det. Man blokerer dem for derigennem at tvinge dem til kun at antage organiserede Folk, der bliver dem anvist. Saaledes som Landbrugserhvervets Forhold er, synes jeg ikke, man kan fortænke de paagældende i, at de kun vil have saadan Medhjælp, som de mener at kunne arbejde sammen med, og som frivilligt vil være hos dem, det har nemlig den allerstørste Betydning for Arbejdets heldige Gang og for det daglige Samvær paa en Landbrugsejendom, thi Forholdene indenfor de store Industri-virksomheder passer, som jeg sagde før, aldeles ikke for det jævne Landbrug. Disse 13 Landmænd skal nu økonomisk ruineres, og Modparten venter saa, at de øvrige Bønder paa Egnen skal falde dem for Fode.

Der ligger naturligvis en bestemt Plan i den Aktion, der her er rejst, det er ikke noget tilfældigt, det maa man ikke tro. Det er aabenbart Meningen, at naar de 13 har underkastet sig, er økonomisk ruineret og maa gaa ind paa de Betingelser, der foreskrives dem, saa kommer Turen til andre, f. Eks. til et andet Sogn, hvor Forholdene sandsynligvis ikke er som i Kolindsund, hvor der drives kvægøst Landbrug, men hvor der produceres Mælk, Smør og Flæsk, og i dette Sogn bliver det naturligvis nødvendigt at gaa til en Blokade af Mejerier, Slagterier o. s. v., og paa denne Maade kommer en saadan Blokade ikke alene til at ramme de enkelte Mænd, men vil ogsaa ramme de mindre Landbrugere i det paagældende Sogn. Der er ingen Tvivl om, at Tanken er, at Forbundet, naar det har sejret, vil tage det ene Sogn efter det andet. Saa mægtigt og saa brutalt er Fagforeningsvældet, og saa elendige Kaar har Erhvervsfriheden i dette Land. Vi har jo set, at Landsretten fandt det ret og rigtigt, at man overfaldt disse 13 og søgte at ruinere dem, skønt de ikke i nogen Henseende havde forbrudt sig mod Loven. Man kunde næsten fristes til at spørge, om Organisationen ogsaa var blevet frikendt, hvis den havde magtet at sætte de 5 000 Tdr. Land under Vand og derved havde ødelagt den Afgrøde, der stod derpaa, foruden at forvolde Jorden stor Skade. Men dette viser os, at Hensigten er at tvinge Landmændene ind i Arbejdsgiverforeningen og Arbejderne ind i Fagforbundet, og saa kan Førerne sidde herinde ganske bekvemt og til passende Tider diktere Høststrejke, Malkestrejke, Røestrejke o. s. v., hvad de nu kan finde Løjlighed til. Man vil formentlig finde det naturligt, at Landbruget vil væge sig mod noget saadant, og det vil vi staa sammen om. Her møder os ikke socialistiske Taagebilleder, der kan blive til Virkelighed i en fjern Fremtid, men her rejser sig Dagens mest haandgribelige politiske Spørgsmaal, Spørgsmaal, der er skelsættende ogsaa politisk. Det danske Landbrug kræver ikke kunstig Beskyttelse paa andres Bekostning, men det kræver en Lovgivning, der frier os for noget saa skandaløst, som at det Overfald, der er sket i Kolindsund-Sagen, kan passere ustraffet og uden Erstatningspligt. Det er, som bekendt, strafbart at give en Person en Lussing eller at øve anden Vold, det er ogsaa strafbart at skælde en Person ud, men at en mægtig Organisation overfalder nogle sagesløse Mænd og ruinerer dem økonomisk ved Blokade og driver dem fra deres Ejendom, det er altsaa tilladt